

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdu a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **I. P.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem v Praze, Václavské náměstí 21, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem v Praze, nám. Hrdinů 1634/3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 7. 2015, č. j. 15 A 47/2013 - 44,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 7. 2015, č. j. 15 A 47/2013 - 44, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2013, č. j. MV-70867-9/SO/sen-2012, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 14. 4. 2012, č. j. OAM-13601-8/TP-2011, jímž byla zamítnuta žádost stěžovatele o povolení k trvalému pobytu podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť nebyla dodržena nepřetržitost pobytu ve smyslu § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

V kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že správní soud posoudil nesprávně žalobní námitky a porušil své přezkumné povinnosti, když zcela nedostatečně zdůvodnil své rozhodnutí, jelikož vycházel z nedostatečně zjištěných skutečností, nedostatečně vypořádal námitky uplatněné v žalobě a nezabýval se náležitě ani skutečným stavem věci, pročez

tento postup dle názoru stěžovatele jednoznačně mohl mít a měl vliv na zákonnost rozhodnutí soudu ve věci.

Za situace, kdy soud zcela pomíjí jednoznačně prokázané skutečnosti a hodnotí je způsobem, který je zcela zjevně přehlíží, a hodnotí je bez zvážení okolností celého případu a na základě nedostatečně zjištěného stavu věci, je zjevné, že nelze mít požadavky na formu odůvodnění soudních rozhodnutí za splněné. Příslušný soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozporu s povinnostmi, které mu vyplývají z příslušných ustanovení soudního řádu správního, když dle názoru stěžovatele pochybil především ve vztahu k přezkumu postupu správních orgánů, pokud jde o možnost stěžovatele prokazovat splnění podmínek pro udělení povolení k pobytu.

Stěžovatelem bylo zejména v podané žalobě namítáno, že správní orgány pochybily, když nebylo provedeno ústní jednání, účastník řízení nebyl vyrozuměn o vadách jeho žádosti a v důsledku toho byla jeho žádost zamítnuta, když nemohl odůvodnit období své nepřítomnosti na území. Soud však v podstatě odmítá námitky stěžovatele s tím, že se shoduje se závěry žalovaného správního orgánu, soud odmítá nezbytnost provedení ústního jednání, stejně jako nutnost poučit účastníka řízení o vadách jeho žádosti a nakonec poukazuje na povinnost stěžovatele tvrdit rozhodné skutečnosti, a dochází k závěru, že stěžovatel relevantně neprokázal splnění zákonných podmínek pro vydání povolení k pobytu. Stěžovatel se domnívá, že jak správní orgány, a to na obou stupních, tak pak následně krajský soud, vychází ze zcela jiných skutkových okolností, ze kterých pak ale dovozují stejné závěry pro pobytové oprávnění účastníka řízení. Správní orgán prvního stupně zamítl žádost s tím, že jedno období nepřetržitosti pobytu účastníka řízení mimo území ČR je delší než 6 měsíců a doba pobytu, kterou lze stěžovateli započítat je tak pouhé 3 roky a 7 měsíců. Odvolací správní orgán (žalovaný) pak přijal doložené omluvení nepřítomnosti na území, která se vztahovala na období, pro něž správní orgán prvního stupně zamítl žádost, avšak odvolací správní orgán i přes to potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, s tím, že byla zjištěna i jiná období nepřítomnosti stěžovatele mimo území ČR, a tedy není možné žádosti vyhovět.

Ačkoliv se jedná o zdánlivě totožný důvod pro zamítnutí žádosti, jednoznačně tomu tak není, neboť je nutno rozlišovat nepřítomnost mimo území přesahující 10 měsíců v souhrnu a nepřítomnost kratší než 12 měsíců mající odůvodnění ve specifických okolnostech. Účastník řízení pak nemá vůbec možnost reagovat na okolnosti případu a samozřejmě ani náležitě odůvodnit nepřítomnost na území, když vlastně neví, která nepřítomnost je pro posouzení jeho žádosti podstatná. Stejně tak je nutno zmínit, že žalovaný sám připustil, že bylo nezbytné, aby správní orgán prvního stupně vyzval stěžovatele k doložení důvodů nepřítomnosti na území. Naproti tomu správní soud tuto poučovací povinnost správního orgánu prvního stupně odmítá. Co je ale podstatné, je skutečnost, že stěžovatel jednoznačně neměl možnost doložit důvody své nepřítomnosti na území. Správní orgán prvního stupně poukázal ve svém rozhodnutí pouze na jedno období nepřítomnosti, přičemž s ohledem na opomenutí poučovací povinnosti byl stěžovatel oprávněn k doložení doby nepřítomnosti na území.

Následně však žalovaný zamítl žádost stěžovatele s ohledem na délku doby, po kterou celkově pobýval mimo území, přičemž tuto skutečnost již neměl stěžovatel možnost rozporovat, respektive nebyl na takové posuzování vůbec upozorněn, a tedy ani

pokračování

např. nemohl doložit potvrzení o tom, že pobýval na území ČR, tedy do jeho pasu natištěná razítka neodpovídají skutečnosti.

Stěžovatel dále namítá, že správní orgány zcela protiprávně nakládají s právními pojmy definovanými v zákoně o pobytu cizinců, což má následně vliv na nesprávné posouzení věci jako takové, kdy správní orgán nesprávně posuzuje otázku celkové započitatelné doby pobytu na území. Správní orgán zcela nesprávně směšuje pojmy nepřetržitost pobytu na území a dobu započitatelnou do doby pěti let pobytu na území.

Z textace napadeného rozhodnutí je zjevné, že správní orgán shledává nesplnění zákonné podmínky § 68 zákona ve skutečnosti, že jednotlivá období pobytu cizince mimo území přesáhla 10 měsíců. Ze znění zákonného ustanovení je zjevné, že neplatí, že cizinec nesplňuje podmínky pro vydání povolení k pobytu, pokud období jeho nepřítomnosti na území přesáhla 10 měsíců, ale toliko fakt, že tato období se do doby nepřetržitého pobytu na území nezapočítávají. I pokud by byl akceptován náhled správního orgánu, tedy že je nutno vycházet z přechodových razítek, je nutno poznamenat, že správní orgán nezjistil správně skutkový stav věci. Správní orgán totiž vychází nesprávně ze závěru, že pokud jednotlivá období přesáhla dobu 10 měsíců, není splněna zákonná podmínka pro vydání povolení k pobytu. To však je zcela nesprávná aplikace zákonného ustanovení. Jak již bylo výše uvedeno, platí toliko, že doba pobytu cizince mimo území, pokud ve svém souhrnu přesáhla 10 měsíců, se do doby pobytu nezapočítává. Neznaменá to však automaticky, že pobyt nebyl nepřetržitý. Cizinec, který pobývá na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu deset let, a není možné mu třeba i dva roky započítat do této doby, stále pobývá na území 8 let a to nepřetržitě, i pokud se dva roky nezapočítají a tudíž splňuje podmínky předchozího pětiletého pobytu na území. Stěžovatel je však přesvědčen, že správní orgány v řízení nesprávně směšují dobu, kterou nelze započítat do doby pětiletého pobytu s otázkou nepřetržitosti tohoto pobytu, což vede k nesprávně zjištěnému stavu věci a má za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.

Stěžovatel je tedy přesvědčen, že v jeho případě je splněna zákonná podmínka pro vydání povolení k trvalému pobytu, již na základě skutečnosti, že účastník řízení v rozhodném období pobýval na území ČR nepřetržitě, přičemž období jeho nepřítomnosti, i kdyby tato překročila dobu 10 měsíců, což však stěžovatel odmítá, tedy dané období nebylo započitatelné, stěžovatel nadále splňuje podmínku nepřetržitosti pobytu, a tudíž má nárok na vydání povolení k pobytu. Správní orgán tak nesprávně nevychází z doby pobytu cizince na území. Stěžovatel namítá, že i kdyby správní orgány nezapočítávaly do doby 5 let nepřetržitého pobytu dobu, po kterou se zdržoval mimo území ČR, stále však trvá nepřetržitost pobytu, která nebyla přerušena, a tudíž je nezbytné započítat celé období pobytu na území mimo onu vypočtenou dobu, kdy však účastník řízení stále splňuje podmínku 5 let nepřetržitého pobytu na území. Správní orgán však s touto dobou nepočítá, nijak ji nezjišťuje, a tudíž vychází z nepravděpodobného stavu věci.

S ohledem na výše uvedené navrhuje stěžovatel, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu k dalšímu řízení, alternativně, aby zrušil rovněž napadená rozhodnutí správních orgánů a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatele nepodal.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku [§ 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.).

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a jsou v ní namítány důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost, a nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval vznesenou námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku; tato vada již sama o sobě by bránila věcnému přezkumu.

Rozhodnutí soudu je třeba považovat za nepřezkoumatelné, pokud například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru, z jakého důvodu soud považoval žalobní námitky za liché či mylné, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě, proč podřadil daný skutkový stav pod určitou právní normu. O nepřezkoumatelnost se jedná rovněž i v případě, kdy soud opomněl vypořádat některou z uplatněných námitek, nebo pokud odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje pasáže citované z jiného rozhodnutí, které se však týkalo skutkově i právně odlišné věci, aniž by soud rozvedl způsob aplikace závěrů vyslovených v takovém rozhodnutí na posuzovaný případ. Obdobně konstatoval např. rovněž Ústavní soud: „*Soudy jsou povinny svá rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny*“ (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08).

Nejvyšší správní soud v intencích výše uvedeného konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvažil o pro věc zásadních skutečnostech (uplatněných žalobních bodech), resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Co do rozsahu přezkoumávání správního rozhodnutí (po věcné stránce) je pak správní soud, nestanoví-li zákon jinak (srov. ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. v návaznosti na ustanovení § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), vázán striktní dispoziční zásadou. Uvedená dispoziční zásada však není účinná v otázkách, ke kterým je správní soud povinen přihlížet z úřední povinnosti. Současně z rozsudku musí být patrné, jak se správní soud vypořádal se vznesenými

pokračování

žalobními body a k nim se vztahující zásadní žalobní argumentací. Nejvyšší správní soud v intencích výše uvedeného nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu neshledal. Krajský soud přezkoumatelným způsobem odůvodnil své rozhodnutí (konkr. svůj názor ohledně zjištěného skutkového stavu), Otázka, zda posoudil zjišťování skutkového stavu správními orgány správně, je již otázkou věcné správnosti jeho rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud dospěl stra namítané nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení k závěru, že tato kasační námitka stěžovatele je důvodná.

Ze spisového materiálu vyplynulo, že prvostupňový orgán zamítl stěžovateli žádost z důvodu, že opustil Českou republiku v období ode dne 29. 9. 2007 do dne 7. 6. 2008. Během správního řízení bylo stěžovateli umožněno, aby se vyjádřil k podkladům rozhodnutí. Prvostupňový správní orgán vycházel pouze z razítek z pasu, stěžovatele nevyzval, aby se konkrétně vyjádřil k jednotlivým absencím, nijak tedy nezjišťoval, zda není nepřetržitost pobytu zachována.

Stěžovatel během odvolacího řízení uvedl a prokázal, že v daném období byl zdravotně indisponován v zemi původu; namítal nedostatečně zjištěný stav věci prvostupňovým správním orgánem.

Žalovaný k zdravotní indispozici v předmětném období přihlédl, ale shledal, že není nepřetržitost pobytu stěžovatele zachována, neboť určil, že po odečtení omluvené doby, stěžovatelova zbývající nepřítomnost přesáhla maximální povolenou dobu ve výši 12 měsíců, když ji stanovil dle stěžovatelova pasu na 539 dní. Odvolací námitkou ohledně nedostatečně prokázaného stavu věci se zabýval žalovaný toliko tak, že uvedl, že prvostupňový správní orgán měl vyzvat stěžovatele, aby se k nepřítomnosti na území vyjádřil a svá tvrzení doložil, nicméně dále shledal, že v dané věci nemá dané pochybení vliv na věcnou správnost rozhodnutí a nemá za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku mimo jiné konstatoval, že stěžovateli bylo umožněno vyjádřit se k obsahu spisu a nebyl důvod stěžovatele vyzvat k odstranění pochybností, když žádost měla veškeré náležitosti a neobsahovala jiné vady, které by bránily jejímu projednání, rovněž nebylo dle krajského soudu povinností správních orgánů poučovat stěžovatele, aby uvedl důvody své nepřítomnosti na území, a dospěl k tomu, že správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav, když dle cestovního pasu měly za prokázané nepřítomnosti stěžovatele neumožňující udělení pobytu.

Podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, povolení k trvalému pobytu se na žádost vydá cizinci po 5 letech nepřetržitého pobytu na území.

Podle odstavce třetího se do doby pobytu podle odstavce 1 započítávají i období nepřítomnosti cizince na území v průběhu této doby pobytu, pokud tato jednotlivá období nepřítomnosti nepřesáhla 6 po sobě jdoucích měsíců a pokud ve svém souhrnu nepřesáhla 10 měsíců, a dále období nepřítomnosti cizince na území, které nepřesáhlo 12 po sobě jdoucích měsíců, pokud byl cizinec pracovně vyslán do zahraničí. Nepřetržitost pobytu je dále zachována, pokud jedno období nepřítomnosti cizince na území nebylo delší než 12 po sobě jdoucích měsíců ze závažných důvodů, zejména jde-li o těhotenství a narození

dítěte, závažné onemocnění anebo studium nebo odborné školení, přičemž toto období se do doby pobytu podle odstavce 1 nezapočítává.

Podle § 3 zákona č 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Správní řád na tomto místě stanoví požadavek kvality zjištění stavu věci, jakož ostatně též požadavek rozsahu takového zjištění (tedy rozsahu nezbytného pro dodržení zásady zákonnosti, zásady zákazu zneužití správního uvážení, zásady ochrany dobré víry, zásady ochrany veřejného zájmu a zásady legitimního očekávání).

Vzhledem ke skutečnosti, že správní orgány nezjistily důvody stěžovatelových nepřítomností na území republiky a pouze vycházely z údajů v jeho pasu, a to za situace, kdy na nečitelná razítka nebyl brán zřetel, pochybily, neboť řádně nezjistily, zda stěžovatelovy absence nesplňují podmínky pro to, aby byla zachována nepřetržitost pobytu.

Krajský soud tak nesprávně posoudil otázku dostatečně zjištěného stavu věci, když setrval na hodnocení žalovaného a zcela pominul, zda existují dostatečné relevantní důvody pro závěr o délce pobytu. Správními orgány totiž nebylo zjištěno, že pobyt stěžovatele mimo území České republiky přesahuje zákonem připuštěnou hranici. Nejen, že nezjišťovaly důvody stěžovatelových nepřítomností, ale vycházely pouze z čitelných razítek pasu. Krajský soud však ve svém odůvodnění dospěl k závěru, že břemeno tvrzení a břemeno důkazní je na stěžovateli, a z tohoto důvodu žalobu zamítl. Tím však zcela popřel smysl § 3 správního řádu a v něm promítnuté zásady materiální pravdy.

Přijetím správního řádu byla zásada materiální pravdy upravena s ohledem na požadavek procesní ekonomie, jak je tomu v ostatních procesních předpisech, protože zjišťovat stav věci (objektivní pravdu) je časově i finančně náročné a zpravidla i objektivně nemožné. Řízení by mělo být vedeno co nejúčelněji, nejrychleji a nejlevněji. Nezjišťují se proto ty okolnosti, které pro danou věc nemají žádný význam. V tomto případě však zjištění důvodů stěžovatelových absencí bylo podstatné pro rozhodnutí správních orgánů a nejednalo se o nadbytečné informace.

Vedle toho, že musí správní orgán zjišťovat stav věci nezbytný pro konkrétní případ, musí mu být nápomocni rovněž účastníci řízení (objevují se zde tedy vedle zásady vyšetřovací rovněž prvky zásady projednací). Podle § 52 správního řádu jsou totiž účastníci řízení povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.

Je třeba přisvědčit, že stěžovatel sám od sebe tyto informace správním orgánům nesdělil, nicméně je na správních orgánech, aby dostatečně zjistily stav věci, přičemž informace mohly po stěžovateli kdykoliv požadovat. Bylo by to vhodné a potřebné zvláště za situace, kdy si žalovaný uvědomoval (viz odůvodnění jeho rozhodnutí), že stěžovatel si není vědom, k čemu by se měl v rámci možnosti vyjádření se k podkladům rozhodnutí vyjadřovat a případně jaké informace pro správní rozhodnutí doplňovat.

pokračování

Určitou modifikaci zásady materiální pravdy vyjádřenou v § 3 správního řádu představuje pro případy sporného řízení § 141 správního řádu, který se od klasického „vyšetřovacího“ (inkvizičního) správního řízení v mnohém odlišuje a připomíná svými znaky spíše řízení podle občanského soudního řádu. Ve sporném řízení totiž vychází správní orgán zejména z těch důkazů, které byly účastníky navrženy. To se však projednávaného případu netýká.

Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení námitky ohledně nutnosti nařízení ústního jednání. Zde je třeba přisvědčit krajskému soudu, že nebylo potřeba nařizovat nutně ústní jednání, neboť správní orgán prvního stupně mohl stěžovatele žádat o vysvětlení nepřítomnosti na území republiky již v rámci vyjádření k podkladům rozhodnutí, případně mohly vysvětlení správní orgány požadovat písemně, nicméně právě ústní jednání, kdy by mohl vysvětlit stěžovatel důvody nepřítomnosti na území republiky, se jeví jako nejvhodnější institut pro získání podstatných informací pro řádné zjištění skutkového stavu.

Stěžovatel spatřuje nezákonnost rozhodnutí žalovaného bez dalšího rovněž v tom, že žalovaný ve svém rozhodnutí výrok prvostupňového správního orgánu potvrdil, změnil v něm však odůvodnění. Žalovaný odůvodnil odlišně své rozhodnutí než prvostupňový správní orgán; námitku stěžovatele ohledně jeho nepřítomnosti na území ČR shledal důvodnou a rozhodovací důvody prvostupňového orgánu pro zamítnutí žádosti tak neobstály, přesto odvolání zamítl s tím, že jsou dány i jiné důvody pro zamítnutí žádosti.

Nejvyšší správní soud považuje za nutné názor stěžovatele korigovat. Podle § 90 odst. 1 písm. c) je změna odůvodnění odvolacím orgánem možná, když se zde výslovně uvádí: *„je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změnění odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění“*. Teorie i praxe změnu odůvodnění správního rozhodnutí připouští a v případě zásadní změny výroku rozhodnutí považuje za nezbytné, aby bylo odůvodnění v souladu s výrokem. Je nutno především zdůraznit, že správní řízení tvoří v zásadě jeden celek od jeho zahájení až do právní moci konečného rozhodnutí, a že tedy v zásadě není vyloučeno, aby odvolací správní orgán napravit vady řízení před správním orgánem prvního stupně, popř. řízení doplnil. I za této situace však musí mít účastník řízení možnost reagovat na nově zjištěné, resp. nově posouzené skutečnosti, které se staly podkladem pro nové odůvodnění. Žalovaný dosavadní skutková zjištění (absence pobytu od 29. 9. 2007 do 7. 6. 2008) jednak modifikoval, jednak rozšířil, stěžovatel tak měl mít možnost reagovat na nové okolnosti, které žalovaný vzal za důvodné pro zamítnutí jeho žádosti, konkr. měl právo seznat, která nepřítomnost byla fakticky v jeho případě hodnocena. Ostatně sám žalovaný konstatoval v odůvodnění svého rozhodnutí, že bylo povinností prvostupňového orgánu vyzvat stěžovatele k doložení důvodů nepřítomnosti na území ČR; na stranu druhou tak však sám nepostupoval a stěžovateli neposkytl možnost prokázat rozhodnou dobu, po kterou na území ČR skutečně pobýval.

Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou námitku stěžovatele stran interpretace § 68 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel má za to, že období jeho nepřítomnosti na území, která i kdyby přesáhla 10 měsíců, nepřerušují pět let nepřetržitého pobytu, ale se do pěti let nepřetržitého pobytu pouze nezapočítávají. Tato námitka není důvodná.

Podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se povolení k trvalému pobytu vydá po pěti letech nepřetržitého pobytu na území. Podle odstavce 3 cit. ustanovení se do doby

pobytu podle odstavce 1 započítávají i období nepřítomnosti cizince na území v průběhu této doby pobytu, pokud tato jednotlivá období nepřítomnosti nepřesáhla 6 po sobě jdoucích měsíců a pokud ve svém souhrnu nepřesáhla 10 měsíců, a dále období nepřítomnosti cizince na území, které nepřesáhlo 12 po sobě jdoucích měsíců, pokud byl cizinec pracovně vyslán do zahraničí. Nepřetržitost pobytu je dále zachována, pokud jedno období nepřítomnosti cizince na území nebylo delší než 12 po sobě jdoucích měsíců ze závažných důvodů, zejména jde-li o těhotenství a narození dítěte, závažné onemocnění anebo studium nebo odborné školení, přičemž toto období se do doby pobytu podle odstavce 1 nezapočítává.

Z uvedeného ustanovení zcela jasně vyplývá, že do doby pobytu se započítávají i období nepřítomnosti cizince na území v průběhu této doby pobytu, za předpokladu, že tato jednotlivá období nepřítomnosti ve svém souhrnu nepřesáhla deset měsíců. Delší období se nezapočítávají. Dále, jak plyne z další věty předmětného ustanovení („*Nepřetržitost pobytu je dále zachována...*“), období delší než deset měsíců, nejen že se do pětileté nepřetržité lhůty nezapočítávají, ale rovněž nepřetržitost pobytu nezachovávají, tedy „přetrhávají“ dobu jeho nepřetržitého pobytu a doba začíná běžet znova. Uvedené rovněž vyplývá z článku 4 odst. 3 směrnice 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty: „*Období nepřítomnosti na území dotyčného členského státu nepřerušují běh doby uvedené v odstavci 1 a budou zahrnuta do jejího výpočtu, nedosahuje-li délka uvedených období nepřítomnosti šesti po sobě jdoucích měsíců a nepřekračuje-li úhrnem délku deseti měsíců v rámci doby uvedené v odstavci 1.*“

Nejvyšší správní soud shledal rozsudek krajského soudu nezákonný, když krajský soud nesprávně dospěl k závěru o dostatečně zjištěném skutkovém stavu. Z uvedeného důvodu Nejvyšší správní soud napadený rozsudek pro tuto vadu zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, v němž bude vázán právním názorem vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 110 odst. 1, odst. 4 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí ve věci (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, ustanovení § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 11. prosince 2015

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu